

Liitonmukainen rakkaus

”Jeesus vastasi: ‘Jos joku rakastaa minua, hän noudattaa minun sanaani. Minun Isäni rakastaa häntä, ja me tulemme hänen luokseen ja jäämme asumaan hänen luokseen.’” (Joh. 14:23.)

Avaintekstit:

2. Piet. 3:9;
5. Moos. 7:6–9;
Room. 11:22;
1. Joh. 4:7–20;
Joh. 15:12;
1. Joh. 3:16.

Monille on opetettu, että kreikan kielen sana *agapē* viittaa rakkauteen, joka on ainutlaatuista Jumalalle, kun taas muut rakkauden termit, kuten *fileō*, viittaavat erilaisiin rakkauden lajeihin, jotka ovat puutteellisempia kuin *agapē*. Jotkut väittävät myös, että *agapē* viittaa yksipuoliseen rakkauteen, rakkauteen, joka vain antaa mutta ei koskaan vastaanota, rakkauteen, joka on täysin riippumaton ihmisen vastauksesta.

Kuitenkin huolellinen tutkimus jumalallisesta rakkaudesta koko Raamatussa osoittaa, että nämä käsitykset ovat virheellisiä, vaikka ne ovatkin yleisiä. Ensinnäkin kreikankielinen termi *agapē* ei viittaa ainoastaan Jumalan rakkauteen vaan myös inhimilliseen rakkauteen, jopa joskus väärin suunnattuun inhimilliseen rakkauteen (2. Tim. 4:10). Toiseksi kautta koko Raamatun monet muutkin termit kuin *agapē* viittaavat Jumalan rakkauteen. Esimerkiksi Jeesus opetti: ”Rakastaahan [*fileō*] Isä itse teitä, koska te olette rakastaneet [*fileō*] minua – –.” (Joh. 16:27.) Tässä kreikankielistä termiä *fileō* ei käytetä ainoastaan ihmisrakkaudesta vaan myös Jumalan rakkaudesta ihmisiä kohtaan. Näin ollen *fileō* ei viittaa puutteelliseen rakkauteen vaan Jumalan rakkauteen itsessään.

Raamattu opettaa myös, että Jumalan rakkaus ei ole yksipuolista vaan syvään suhteeseen perustuvaa, sillä Jumalalle on suuri merkitys sillä, heijastavatko ihmiset vastarakkautta hänelle ja muille.

8.–18.1. Kymmenen rukouksen päivää
Tämä tutkistelu on sapatiksi 11.1.2025

JUMALAN IKUINEN RAKKAUS

Raamattu on selkeä: Jumala rakastaa kaikkia. Raamatun kuuluisin jae, Joh. 3:16, julistaa tätä totuutta: ”Jumala on rakastanut maailmaa niin paljon, että antoi ainoan Poikansa, jottei yksikään, joka häneen uskoo, joutuisi kadotukseen, vaan saisi iankaikkisen elämän.”

Lue Ps. 33:5 (VKR) ja Ps. 145:9. Mitä nämä jakeet opettavat siitä, kuinka pitkälle Jumalan laupeus, myötunto ja armo ulottuvat?

Jotkut saattavat ajatella, että he eivät ole rakastettavia tai että Jumala rakastaa kaikkia muita, mutta ei heitä. Kuitenkin Raamattu julistaa johdonmukaisesti, että Jumala rakastaa *jokaista ihmistä*. Ei ole ketään, jota hän ei rakastaisi. Ja koska Jumala rakastaa kaikkia, hän myös haluaa, että kaikki pelastuvat.

Lue 2. Piet. 3:9; 1. Tim. 2:4 ja Hes. 33:11. Mitä nämä jakeet opettavat Jumalan halusta pelastaa kaikki?

Joh. 3:16 jälkeen tuleva jae lisää: ”Ei Jumala lähettänyt Poikaansa maailmaan sitä tuomitsemaan, vaan pelastamaan sen.” (Joh. 3:17.) Jos se olisi yksin Jumalasta kiinni, jokainen ihminen hyväksyisi hänen rakkautensa ja pelastuisi. Herra ei kuitenkaan pakota rakkauttaan kenellekään. Ihmiset ovat vapaaehtoisia hyväksymään tai hylkäämään sen.

Vaikka jotkut hylkäävät sen, Jumala ei koskaan lakkaa rakastamasta heitä. Jer. 31:3 hän julistaa kansalleen: ”Minä olen sinua aina rakastanut, Israel, siksi vedän sinua luokseni uskollisesti.”

Raamattu opettaa toistuvasti muissa kohdissa, että Jumalan rakkaus pysyy ikuisesti (ks. esim. Ps. 136). Jumalan rakkaus ei koskaan lopu. Se on ikuista. Meidän on vaikea ymmärtää tätä, koska meidän on usein helppo olla rakastamatta muita, eikö totta?

Jos me yksilöinä voisimme kuitenkin oppia kokemaan tuon rakkautta todellisuuden - toisin sanoen tuntemaan Jumalan rakkautta itse - kuinka eri tavalla voisimme elää ja kohdella muita.

Jumala rakastaa kaikkia, siis myös halveksittavia henkilöitä. Miten meidän tulisi suhtautua heihin?

LIITONMU- KAINEN RAKKAUS

Raamattu kuvaa usein Jumalan erityistä rakkaussuhdetta meihin käyttämällä perhe- tai sukulaisuusvertauksia, erityisesti vertauksia miehen ja vaimon välisestä rakkaudesta tai hyvän äidin rakkaudesta lapseensa. Näitä vertauksia käytetään erityisesti kuvaamaan Jumalan ja hänen liittokansansa välistä erityistä suhdetta. Kyseessä on liittoon perustuva rakkaussuhde, johon kuuluvat paitsi Jumalan rakkaus kansaansa kohtaan myös odotukset siitä, että ihmiset hyväksyvät tämän rakkauden ja rakastavat häntä (ja toisiaan) vastavuoroisesti.

Lue 5. Moos. 7:6-9. Mitä nämä jakeet opettavat Jumalan liittojen ja lempeyden välisestä suhteesta?

5. Moos. 7:9 kuvaa erityistä rakkautta, jota Jumala tuntee liittokansaansa kohtaan. Tuo suhde on osittain riippuvainen siitä, pysyvätkö he uskollisina vai eivät. Jumalan rakkaus ei ole ehdollista, mutta liittosuhde hänen kansansa kanssa on.

5. Moos. 7:9 sana *hesed*, joka on suomennettu sanalla "laupeus" tai "uskollisuus", on liiton näkökulmasta esimerkki jumalallisesta rakkaudesta (ja paljon muustakin). Sanaa käytetään usein kuvaamaan Jumalan armon, hyvyyden ja rakkauden suuruutta. *Hesed* viittaa mm. uskollisuuteen tai vankkumattomaan rakkauteen toista kohtaan vastavuoroisessa rakkaussuhteessa. Se on suhteen alku odottaen, että toinen osapuoli osoittaa vastavuoroisesti samanlaista uskollisuutta.

Jumalan *hesed* osoittaa, että hänen rakastava ystävällisyytensä on äärimmäisen luotettava, vakaa ja kestävä. Kuitenkin samaan aikaan sen hyötyjen vastaanottaminen on ehdollista, riippuvaista hänen kansansa halukkuudesta totella ja pitää kiinni omasta osuudestaan tässä suhteessa (ks. 2. Sam. 22:26; 1. Kun. 8:23; Ps. 25:10; Ps. 32:10; 2. Aik. 6:14).

Jumalan vankkumaton rakkaus on kaikkien rakkaussuhteiden perusta, emmekä me koskaan pystyisi vastaamaan tasavertaisesti tuohon rakkauteen. Jumala ei ainoastaan antanut meille omasta tahdostaan olemassaoloa, vaan Kristuksessa hän antoi itsensä meidän puolestamme. "Suurempaa rakkautta ei kukaan voi osoittaa, kuin että antaa henkensä ystäviensä puolesta." (Joh. 15:13.) Ei ole epäilystäkään siitä, että Jumalan rakkauden suurin ilmaus paljastui, kun Herra "alensi itsensä ja oli kuuliainen kuolemaan asti, ristinkuolemaan asti." (Fil. 2:8).

EHDOLLINEN SUHDE

Jumala kutsuu jokaista ihmistä läheiseen rakkaussuhteeseen hänen kanssaan (ks. Matt. 22:1-14). Kutsun vastaanottaminen merkitsee Jumalan käskyn noudattamista rakastaa Jumalaa ja muita ihmisiä (ks. Matt. 22:37-39). Se, nauttiiko ihminen tämän suhteen eduista, riippuu siitä, päättääkö hän omasta tahdostaan hyväksyä vai hylätä hänen rakkautensa.

Lue Hoos. 9:15; Jer. 16:5; Room. 11:22 ja Juud. 21. Mitä nämä jakeet opettavat siitä, voiko Jumalan rakkauden hyödyt hylätä - jopa menettää?

Näissä sekä muissa teksteissä Jumalan kanssa vallitsevan rakkaussuhteen hyödyistä nauttiminen kuvataan toistuvasti ehdollisena, joka riippuu ihmisen vastauksesta hänen rakkauteensa. Meidän ei kuitenkaan pidä erehtyä ajattelemaan, että Jumala koskaan todella lakkaa rakastamasta ketään. Kuten olemme huomanneet, Jumalan rakkaus on ikuista. Vaikka Hoos. 9:15:ssä Jumala sanoo kansastaan: "En rakasta sitä enää", on tärkeää muistaa, että myöhemmin samassa kirjassa Jumala julistaa kansastaan: "Minä rakastan heitä omasta tahdostani - -." (Hoos. 14:5.) Hoos. 9:15 ei voi tarkoittaa, että Jumala lakkaa kokonaan rakastamasta kansaansa. Sen sijaan sen täytyy viitata siihen, että rakkaussuhde Jumalaan on ehdollinen koskien jotakin tiettyä näkökohtaa tai etua. Se, miten me vastaamme hänen rakkauteensa, on ratkaisevaa tämän suhteen jatkumisen kannalta.

"Joka on ottanut vastaan minun käskyni ja noudattaa niitä, se rakastaa minua. Ja minun Isäni rakastaa sitä, joka rakastaa minua, ja häntä minäkin rakastan ja ilmaisen hänelle itseni." (Joh. 14:21.) Samoin Jeesus julistaa opetuslapsilleen: "Rakastaahan Isä itse teitä, koska te olette rakastaneet minua ja uskoneet, että olen tullut Jumalan luota." (Joh. 16:27.)

Nämä ja muut tekstit opettavat, että pelastavan Jumala-suhteen etujen säilyttäminen riippuu siitä, hyväksymmekö Jumalan rakkauden (mikä edellyttää halukkuutta olla tuon rakkauden välittäjiä). Tämäkään ei tarkoita, että Jumalan rakkaus koskaan lakkaisi. Pikemminkin, aivan kuten emme voi estää aurinkoa paistamasta, mutta voimme itse piiloutua aurion säteilältä, emme voi tehdä mitään estääksemme Jumalaa rakastamasta ikuisella rakkaudella. Voimme kyllä lopulta hylätä suhteemme Jumalaan ja siten jäädä paitsi siitä, mitä se tarjoaa, erityisesti lupauksesta iankaikkisesta elämästä.

MENETETTY ARMO

Jumalan rakkaus on ikuista ja ansaitsematonta. Meillä on mahdollisuus hyväksyä tai hylätä tuo rakkaus, mutta vain siksi, että Jumala rakastaa meitä omasta tahdostaan täydellisellä, ikuisella rakkaudellaan jo ennen kaikkea sitä, mitä me teemme (Jer. 31:3). Rakkautemme Jumalaa kohtaan on vastaus siihen, mikä on annettu meille jo ennen kuin pyysimme sitä.

Lue 1. Joh. 4:7-20, ja tarkastele erityisesti jakeita 7 ja 19. Mitä teksti kertoo meille siitä, mitä Jumalan rakkaus ensisijaisesti koskee?

Jos Jumala ei ensin rakastaisi meitä, me emme voisi rakastaa häntä vastavuoroisesti. Vaikka Jumala loi meidät kykeneviksi rakastamaan ja tulemaan rakastetuiksi, Jumala itse on kaiken rakkauden perusta ja lähde. Meillä on mahdollisuus valita, otammeko sen vastaan ja heijastammeko sitä sitten elämässämme. Tätä totuutta havainnollistaa Kristuksen vertaus anteeksiantamattomasta palvelijasta (ks. Matt. 18:23-35).

Vertauksesta näemme, että palvelija ei olisi voinut mitenkään koskaan maksaa takaisin sitä, mitä hän oli velkaa isännälle. Matteuksen tekstissä palvelija oli isännälleen velkaa 10 000 talenttia. Yksi talentti vastasi noin kuutta tuhatta denaaria. Yksi denaari oli se, mitä keskivertotyöläiselle maksettiin yhdestä työpäivästä (vrt. Matt. 20:2). Keskivertotyöläiseltä kestäisi siis 6 000 työpäivää ansaita yksi talentti. Oletetaan, että vapaapäivät huomioiden keskivertotyöläinen voisi työskennellä 300 päivää vuodessa ja ansaita siten 300 denaaria vuodessa. Kestäisi siis noin kaksikymmentä vuotta maksaa takaisin yksi talentti, joka koostui 6 000 denaarista ($6\,000/300 = 20$). Ansaitakseen 10 000 talenttia keskivertotyöläisen olisi siis työskenneltävä 200 000 vuotta. Lyhyesti sanottuna palvelija ei voisi koskaan maksaa tätä velkaa takaisin. Isäntä tunsikin myötätuntoa palvelijaansa kohtaan ja antoi vapaaehtoisesti anteeksi tämän valtavan velan.

Kun tämä anteeksisaanut palvelija kuitenkin kieltäytyi antamasta anteeksi erään palvelijatoverinsa paljon pienempää, 100 denaarin, velkaa ja heittäti hänet velan vuoksi vankilaan, isäntä suuttui ja perui armollisen anteeksiannon. Palvelija menetti isäntänsä rakkauden ja anteeksiannon. Vaikka Jumalan myötätunto ja laupeus eivät koskaan lopu, ihminen voi lopulta hylätä, jopa menettää, Jumalan myötätunnon ja laupeuden tuomat edut.

LAHJAKSI OLETTE SAANEET, LAHJAKSI ANTAKAA

Kuten palvelija, mekään emme voi koskaan maksaa takaisin Jumalalle velkaamme. Emme voi koskaan ansaita Jumalan rakkautta. ”Mutta Jumala osoittaa rakkautensa meitä kohtaan siinä, että Kristus kuoli meidän puolestamme, kun vielä olimme syntisiä.” (Room. 5:8.) Kuinka ihmeellistä rakkautta! Kuten 1. Joh. 3:1 asian ilmaisee: ”Katsokaa, kuinka suurta rakkautta Isä on meille osoittanut: me olemme saaneet Jumalan lapsen nimen – –.”

Se, mitä voimme ja mitä meidän pitäisi tehdä, on heijastaa Jumalan rakkautta muille niin paljon kuin voimme. Jos olemme kokeneet Jumalan myötätunnon osoituksen ja anteeksiannon, kuinka paljon enemmän meidän pitäisi osoittaa myötätuntoa ja anteeksiantaa muille! Muista, että palvelija menetti isäntänsä myötätunnon ja anteeksiannon, koska hän ei antanut anteeksi toiselle palvelijalle. Jos todella rakastamme Jumalaa, emme jätä heijastamatta hänen rakkauttaan muille.

Lue Joh. 15:12; 1. Joh. 3:16 ja 1. Joh. 4:7-12. Mitä tekstit opettavat näiden välisestä suhteesta: Jumalan rakkaus, meidän rakkautemme Jumalaa kohtaan sekä rakkautemme toinen toistamme kohtaan?

Pian Joh. 15:12:n jälkeen Jeesus sanoi opetuslapsilleen: ”Te olette ystäviäni, kun teette sen minkä käsken teidän tehdä.” (Joh. 15:14.) Ja mitä Jeesus käski heitä tekemään? Jeesus käski heitä (ja meitä) rakastamaan toisia niin kuin hän rakasti heitä.

Meidän pitäisi tunnustaa, että meille on annettu anteeksi ääretön velka, jota emme voi koskaan maksaa takaisin, ja vain ristillä se voitiin maksaa puolestamme. Siksi meidän tulisi rakastaa ja ylistää Jumalaa sekä elää osoittaen rakkautta ja armoa muita kohtaan. Kuten Luuk. 7:47 opettaa, se, jolle on annettu paljon anteeksi, rakastaa paljon, mutta ”joka saa anteeksi vähän, se myös rakastaa vähän”. Kukapa meistä ei ymmärrä, kuinka paljon hänelle on annettu anteeksi?

Meidän pitäisi auttaa ihmisiä heidän jokapäiväisessä elämässään. Meidän pitäisi pyrkiä myös olemaan Jumalan rakkauden välittäjinä ja ohjata ihmiset hänen luokseen, joka tarjoaa heille lupauksen iankaikkisesta elämästä uudessa taivaassa ja uudessa maassa – tämän maailman, jota synti ja kuolema, Jumalan rakkauden hylkäämisen hedelmät, niin paljon ovat runnelleet ja turmelleet, täysin uudeksi luomisen.

KERTAUS

Lisäaineistoa: Lue Ellen G. White, *Tie Kristuksen luo* (2010), s. 91-103.

”Kerro tarpeesi, ilosi, surusi, huolesi ja pelkosi Jumalalle. Et voi rasittaa etkä uuvuttaa häntä. Hän on laupias ja anteeksiantava Jumala (ks. Jaak. 5:11). Meidän tarpeemme eivät ole yhdentekeviä hänelle, joka on laskenut päämme hiuksetkin. Meidän murheemme, varsinkin kun ne puetaan sanoiksi, liikkuttavat rakastavaa Jumalaa. Vie rukouksessa hänelle kaikki, mikä sinua hämmentää. Mikään ongelma ei ole liian suuri Jumalan, maailmankaikkeuden hallitsijan ja ylläpitäjän, ratkottavaksi. Mikään ei myöskään ole vähäpätöistä hänen silmissään, jos se vain jollain lailla koskettaa rauhaamme. Elämämme kirjassa ei ole niin synkkää lukua, ettei hän haluaisi sitä lukea. Ei ole niin vaikeaa tilannetta, ettei hän osaisi sitä ratkaista. Mikään onnettomuus ei voi kohdata hänen vähäisintäkään lastaan, ei mikään huoli ahdistaa, ei mikään ilo ilahduttaa, eikä mikään vilpiton rukous kohota huulilta niin, ettei taivaallinen Isämme sitä huomaisi ja ottaisi sitä heti asiakseen. ’Hän parantaa ne, joiden mieli on murtunut, hän sitoo heidän haavansa.’ (Ps. 147:3.) Jumalalla on jokaiseen ihmiseen suhde, joka on henkilökohtainen ja yksilöllinen aivan kuin maan päällä ei olisi ketään muuta ihmistä, josta hän pitää huolta, ei ketään muuta, jonka puolesta hän olisi uhrannut rakkaan Poikansa.” (TKL2010 98, 99.)

Keskustelunaiheita:

1. Pohdi yllä olevaa lausetta: ”Jumalalla on jokaiseen ihmiseen suhde, joka on henkilökohtainen ja yksilöllinen aivan kuin maan päällä ei olisi ketään muuta ihmistä, josta hän pitää huolta, ei ketään muuta, jonka puolesta hän olisi uhrannut rakkaan Poikansa.” Mitä lohtua tästä saat? Miten voit oppia elämään tuon ihanan lupauksen todellisuuden kanssa? Kuvittele, jos voisit joka päivä todella uskoa siihen.

2. Miten ymmärrät Psalmin 103:17, 18 tämän viikon tutkistelun valossa? Mitä se paljastaa siitä, kuinka Jumalan rakkaus on ikuista ja miten kuitenkin Jumalan kanssa solmitun suhteen edut riippuvat siitä, hyväksymmekö hänen rakkautensa?

3. Millä tavoin tämän tietäminen vaikuttaa suhteeseesi Jumalaan? Miten se vaikuttaa tapaan, jolla ajattelet toisten ihmisten murheista?